

צבי עצמון

אבן, נייר ומספריים: סינדרום ירושלים

כֵּאן, עַל הָאֶבֶן הַזֹּאת - נָא לֹא לְגַעַת! -
 יֵשֶׁב יִרְמְיָהוּ, בְּמוֹ גּוֹפוֹ, לְפֹשׁ בְּשָׁסִים - קוֹלוֹ נָהַר וְרַעַד רַגְלִים - אֶת הַקֵּינָה
 מִיֵּיתָן רֵאשֵׁי מַיִם, וְעֵינַי מְקוֹר דְּמָעָה;
 וְשׁוֹר מֵאֶה בְּשָׂדֵי הַנִּיחַ עָלֶיהָ כַּף רַגְלִי כְּשֶׁקִּנַּח בְּקִרְעֵ אַפּוֹד מִן הַמְּקַדָּשׁ
 אֶת הַזֶּעַה וְאֶת הָרִמַּח הַמְּדַמָּם, לְעַת עֲרִבִים,
 נִשְׁלָמָה נְבוֹאֵת הַחֲרָבָן.
 בְּאַרְחֵ נֶס כְּמַעֲט נַחֲשָׁפָה בְּכַף בּוֹלְדוֹזֹר
 - שִׁימוּ לֵב לֹא לְהַחֲלִיק לְשׁוֹלִים, זְהִירוֹת רְבוּתִי -
 וְעָלֶיהָ מִמָּשׁ יֵשֶׁב עֲמִיחֵי לְסַפֵּר אֶת מְעוֹתָיו, בְּכַתְּבוֹ:
 אֲנִי נָכִיא עָנִי.

אֲנִי מִבְּקֹשׁ אֶת סְלִיחַתְכֶם. טְעוֹת שְׁלִי.
 זוֹ הָאֶבֶן שְׁלִידָה, אֲתֶם רוֹאִים, מִשְׁמָאל, הַפָּהָה יוֹתֵר,
 עִם כְּמוֹ כְּתָם דְּהוּי שֶׁל דָּם
 בְּשׁוֹלִים. הַקּוֹדֶמֶת הוֹבָאָה בְּמִיחָד מִמּוֹרֵד בֵּית חוֹרוֹן, מֵאוֹתָן שֶׁהִפְלוּ
 מִשְׁמַיִם.